

за това той не скърби. Славенъ момакъ е ваший Петръ Катхрджията!

Побратимката расказа всичко, което още игуменката не знаеше и най-сетнѣ я попита:

— Ами какво вий майко и сестри за насъ ще направите? Вий сжщо сте Българки?

Българки, моя Марийке! Ний ще направимъ всичко, което можемъ и което вий отъ насъ просите. Всичко което ний имаме тукъ, всичко е ваше — взимайте. Ний ще захванемъ да се молимъ за васъ и ще ви дадемъ прибѣжище, макаръ за това насъ съ пожъ да ни сѣкхтъ, и съ огнь да ни горятъ. Кажете ни какво да правимъ? Сърдцето ми вика къмъ тебе: Марийке моя, остана съ насъ, но душата говори: върви, върви кждѣго те зове дългътъ! Върви и вземи съ себе си тия четири монахини; тѣ ще останатъ при васъ, ще глѣдатъ раненитѣ и ще слугуватъ на живитѣ, на ония които се сражаватъ: това е наше дѣло. Авъ сама би дошла, ако дългътъ, болѣстътъ и старостътъ не ме задържаха тукъ. Което е наше, то е ваше. Да ви помогне Богъ! Вървете въ името Господне!

Тѣ излѣзаха изъ мѣнастиря всичкитѣ петъ, съ изобиленъ запасъ отъ прѣпирки, лѣкарствени билки и разни сладка.

Този пжтъ горитѣ и лѣсоветѣ се огласиха съ драголюбното благопожелание на мѣнастиря: Богъ на помощъ!

Нощта бѣше тъмна, такава тъмна, щото трѣбваше да се пица съ ржка дървото за да се увѣри човѣкъ че тукъ се намира дърво. Войнитѣ на вѣйводата хубаво се навечеряха и дрѣмяха сѣдишкомъ подъ дърветата. Калугеркитѣ заедно съ Марія насѣлаха подъ едно дърво. Калугеритѣ се върнаха въ мѣнастиря, а вѣйводата сѣдна единъ на-страна. Той не испрати развѣзди и не постави караули, защото знаеше че врагътъ е всждѣ наоколо. Той не иска нито да се подкрадва, нито да бѣга, а мисли само за битка, за битка на смъртъ. Нека хората да си починатъ и да се паспаятъ, нека да се набератъ съ сили за бой и съ желание да отидатъ на онзи свѣтъ.